

Ὁ διάβολος μὴ εἶναι τὸν τειρό
μας ἔπει τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα...
ποτὶ ἐν μας ἰστέλλαι ἕνα ἔδω
καὶ μὴτε μακαρόνικα παρμλίνα.

Σταμάτα τοῦ θυμοῦ σου τὴν ὄρμη
κι' ἂν ἡ Τριπλῆ προφύσεται νὰ μείνη
χωρὶς τὴν ἰδιότητά σου συνδραμῆν,
ὑπομονή, σιγή, τί νὰ γίνῃ ;
Κι' ἂν στρέψω πρὸς αὐτὴν τὰ πσινα
σὺ φταίε, ἀγαπητὴ μακαρόνα.

Παρέκλαιρα μὴν κλαίε καὶ μὴ θυμώνε
καὶ πρὸ πολὺ τοὺς Ἕλληνας πισωμένους.
Σὶ τούτῃ τὴν ὀργή σου τὴν ἀστεία
ὑπομονή μεγάλη σου συστήνω,
καὶ πῆς γὰρ τὸν Ρωμῶν τὴν ἀπιστία
πῶς εἶναι μία Φόρτσα πρὸς Νιστέτινο.

B

Τριπλῆ, ἄντιο, σὶ χαριετώ...
ἔχει ὄντιο, σὶ παρκαίω,
καὶ εἶναι, κόρη καὶ γενεαί,
καὶ μὴ ῥωτήσε γι' αὐτὸ περὶ ;

Μεγάλα στόματα τριῶν μὴ τρόπο
αρωποπιλιζαν αὐτὸν τὸν τόπο,
καὶ σὺ μ' ἐκείνα, κύρ Ἰταλί,
ἱτραγουδοῦσε τὸν Πικαλέ.

Κι' ἂν τὸ Ρωμῆϊκο εἶχε τὴν τρέλλα
μὴ εἶ νὰ μείνη τὸν τρανιτόρε,
θαρρὸ πῶς ῥήγορα ἡ Τσιγκορίλα
θὰ κατανοῦσε τοῦ Τροβατόρε.

Ὅπισω πάρε καὶ τὰ τραγουδιὰ,
ὅπισω πάρε καὶ τὰ φιλιὰ...
τώρα κλωτσοῦνται τὰ τρία βουδιὰ
πίρω ἴσου τοῦ Τσαῦρου τὴν ἀγκαλιὰ.

Τριπλῆ μου ὄληκα καὶ κακοεῖρα
κι' ἀγάπη πρώτη τοῦ γκαῦν Σωτήρα,
μὲς ἴσων πολὺν μου παροξυσμὸν
τριπλοῦν σου εἰστέλλω χαριετισμὸν.

Τίτοιμος συμμάχος εἶναι ἔξωρι, Ρώμη,
μὴδὲ πῶς ἔσθρα μὴδὲ πῶς μάρε,
ἄντιο, Κρίσπη, ἄντιο, κόμη,
καὶ σὺ Κρίστινο εἰς ἰά κομάρε.

**Τῆς Βουλῆς κουδοῦνε νῦν
πρὸς χαρὰν τὸν κερνηταῖον.**

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουδούρης, ὁ καὶ Πρέσβηρος Βουλῆς,
ἔγρησε ἀπ' τὴν Πάρισι,
κι' ἐκουδῆλθε κουδοῦνε σιβαρεῖς ἐπιβολῆς,
ποῦ καθίνας θ' ἀπορήση.

Ἄπ' ἔδω κι' ἐκεῖ τὸ δειγναι, τῶδε καὶ ἴσων Σωτήρα,
καὶ παντοῦ τὸ φέρει γυρα.

Ὅπως τέλλα τὰ κουδοῦνε εἰς τὰ χεῖρα ἐν τὸ παίζε
μόνο ἴγιο τὸ πιζέις,
καὶ εὖ κάνει τίτοιμο βρόντο, ποῦ τὴν ἔλαψεν δαμάζει
ἐτῆς Βουλῆς τὰ θεωρία,
καὶ τὸν κῆδον Δημοσθῆν καὶ Κικέρωνα τρομάζει
καὶ στερεῖ ἡ ῥητορία.

Βρὶ χαρὰ ἴσων τὸ κουδοῦνε καὶ τοῦ λιν καμψοῦ φίλοι :
ἀπῶντο ποῦντο, κύρ Βασιλεῖ ;
ποῦ τὸ ῥῆθιμας ἴσων Θεοῦ σου, ποῦ τῆγορσε καὶ πῶτα ;
ἔδωε μας λεγαριετισμὸν...
καὶ σκοτιζοῦν τὸν Βουδούρη καὶ πολλὸν παρλάρ' ἡ γλωσσα
μὴ πολὺ παροξυσμὸν.

Κι' ὁ Βουδούρης μὴ καμῆρι τὸ κουδοῦνε τοῦ βρόντο
καὶ ἴσων φίλους ἀπατά :
ἀποῦ τὸ ῥῆθιμας μὴ ρωτᾷτε, μὰ μὴ τούτῳ τὸ πσιναί
ἐτῆς κουδοῦνε εἰς θὰ μῆτω,
καὶ θὰ πῶω κάθε χάρεκα καὶ θὰ κόβω μὲς ἴσων μίση
ἕνα κι' ἄλλον Μιραμπῶ.

ἌΠοῦ ἴσων διάβολο τὸ ῥῆθιμας, μὰ χαλαρὸ ἴσων παρῶ...
νὰ κουδοῦνε μὴ φορᾷ...
τάγκα τούγα... ἀκούκατὸ τὸ πῶς ταυτῆμα σὰς ξεκουρῖνε
μὴ βρόντο εἰς τὸν σπανίαν,
καὶ μεγάλη σφοδρῆμα εἰς τὸν κῆδον Δημοσθῆν,
ποῦ τοῦ πσινα ἴσων κερναῖον.

ἌἈρχισαν μεταρρῶθιμας σπουδακίκατῆμα ἴσων κρέατος
κι' ἡ Βουλῆ τῆς καμῆροῦ,
τὸ εἶ πρὶν μικρὸ κουδοῦνε ἕνας κουδοῦνος βερθῆτος
τοῦ λοιποῦ θ' ἀνακληρῶν,
καὶ θὰ ὄητα πῶς ἐκείνο τὸ μεγάλο τὸ γλωσσίδι
καθίμας γλωσσοκοπάνας θὰ βουδῖναι τὸ βρσιδί.

ἌΒρὶ χαρὰ ἴσων τὸ κουδοῦνε, καὶ θὰ δεῖξη ὁ καιρὸς
πῶς ἴσων βρόντο ἐν θὰ πῶν τίτοιμος βρόντος σοβαρό.
Καὶ κατόχου χρωγράφου ἐμπορεῖ νὰ φοβερῖση...
γιὰ κουδοῦνε εἶμαί μάννα,
κι' ἂν τοῦ χρόνου εἴναι ἔλας ἕνα πῶω ἴσων Πάρισι
θὰ σὰς φέρω μὴ καμῆρα.

ἌΣυγχαρῆτε με γιὰ τούτῳ νὰ σὰς συγχαρῶ κι' ἐγώ,
πλὴν πρὸς τὴν πολυλογίαν ;
πῶσον ἔλην ἕγω δεῖξη, πῶσην ἕκαμα θυσίαν
ἴσων Πάρισι μοναχῶς,
μὰ καὶ πῶσην τὸ κουδοῦνε περιέγει σημακίαν
θὰ τὸ ὄητα προσεγίμας.

ἌΒρὶ κουδοῦνε ποῦ τὸ ῥῆθιμας ἴσων τρελλο-Παρτινοῦς I...
θὰ ἀπῶνθε κάθε γοῖς,
κι' ἀπ' ἐμῶν μου κι' ἀπ' ὄπισω εἴναι τρελλοὶ θὰ τσαμπουναῖ...
εγὶς χαρὰ μας, Κουδοῦνατε,
ποῦ κουδῆλθε κουδοῦνε μὴ βροδρόντο γλωσσίδι
μὲς ἴσων τόπο τὸν κασιζῶ.

Τίτοιμα λέγει ὁ Βουδούρης ὅτι ἴσων ἔρχεται σιμα
καὶ τὸ κράτος τὸν συγχαίρει κι' ἡ γένετιρα Χαλις.

Γιὰ μὲ κρατῶ τὰ στέφανα καὶ τὰς χρυσὰς σημαίας...
ὁ Τσάρσος ἐπὶ τὴν Λιβάνειαν ἐκπνέει τῆς Κριμαίας.

κι' ὁ Τρικοῦνης ἔσ' ἄν λαίμω του τὸν κουδουναρο κρημῆ
ὡς σημεῖον νέας ρώμης καὶ δυνάμειος κι' ἄλλης,
καὶ βροντῶντας τάχα τοῦγαχ
τὴν κουφὴ φωνάζει στρουγγα.

Κι' ὅσοι στίκονται ἀπ' ἔξω μὲ στομάχι νηστικόν
βλέπουν τοῦτο τὸ κουδουνὸ ἀρετὰ σημαντικόν,
καὶ συσκιπτοῦνται καὶ λένε μὲ ἐνθουσιασμῶν τῆς μοῦρας :
ἀγὰ νὰ φέρῃ ὁ Βουδούρης
τίποτε σπάνιο κουδουνὸ ἀπὸ μίε' ἀπ' τὸ Παρίσι
φαίνεται τὴν Προεδρεία πῶς κι' ἄριστος εἶν' ὁ ἄφθερ.

Τίτομα κι' ἄλλα λυπημένους κάθε Τσάλιγκακς μιλί
κι' ἡ κουδουνα τοῦ Βουδούρη σχολιάζεται πολὺ,
καὶ αἰσιτὸς καὶ κοροῦμένος τὴν βροντὴν ὁ κύρ Βχοίλης
μὲς ἔσ' ἄν νηστικὸν ταῦτι
καὶ τοῦ λίν πῶς σάν κι' αὐτὴ
εἶν κτυποῦσαν κι' ἡ καμπάναις τῆς ἀργαίας Κορνιθίλλης.

Διάφορα πολιτικὰ παρὰπολὸ σημαντικὰ.

Τὰ σκορπισμένα πρόβατα μετροῦνται κάθε στάνης
καὶ δὲο ξαδύλημ μ' ἄλλωσαν, Χαρίλαος καὶ Γιάννης.
Πῶ ἰ πῶ ! δοντῶν τριζήματα κι' ἀλλαγμοὶ καὶ ὀρθοὶ !...
πιαστῆκαν τοῦ Μισολογγίου εἰ εἰς Μανδραῖνοι,
καὶ τώρα παρατρώγονται σάν σκύλος μὲ τὴν γάτα
κι' ὅπως ὁ μίγας Λῆ-Χού Τσάγχα μετὰ τοῦ Γιμμάγατα.

Αὐτὸς ὁ νέος πόλεμος εἶν εἰναι χωρατὰ
κι' ἰγὼ τὸ μαλλοτραβήγμα κατὰκαρὰ τὸ πέρνω...
τί κάνεις ; ὁ Χαρίλαος τὸν Γιάννην του ῥωτῆ
κι' ὁ Γιάννης δίχως νὰ τὸν ἔρ κοικίε, τοῦ λίσ, σπέρνω,
καὶ τὰ ξαδύλημα πᾶτ καὶ κρὸν μιλῶνους — ὀμίνα ! —
κι' ὁ τελειπῆς ὁ Βχοίλης ἔα ἔβερ μαλλωμένα.

Τοῦ Χαρίλαου ὄθυμωσι ἡ χροτασμένη στάνη
γι' αὐτὸν τὸν ἀἰκο καυγῆ καὶ λίσ γιὰ τὸν Γιάννην